

בבית המשפט המחוזי בלוד

בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים

תיק מס': 3968-03-18

בפני השופט: ד"ר אחיקם סטולר

העותר: ליאון (אריק) שנקלר

המשיבים: 1. משטרת ישראל

2. יחידת חופש המידע של משטרת ישראל

3. מפכ"ל המשטרה

תגובת העותר

"אך לדעתי, כל שאלתו של יושב ראש ועדת השומה: היכן האסמכתה בחוק המקנה לאזרח זכות לעיין בחומר שבידו? אינה במקומה. נהפוך הוא: מן הדין לשאול, היכן האסמכתה בחוק השוללת מהאזרח את הזכות לעיין בחומר, שבידיעתו יש לו ענין לגיטימי. כל "הסודיות" הזו, המקימה מחיצה ופורשת מסך בין השלטון והאזרח, לא יכירנה מקומה במינהל תקין במשטר חפשי. יש ומן הסתם היא נובעת מגאוות השררה ויש והיא נותנת מקום לחשד שבאמת יש מה להסתיר."

על פי החלטת בית המשפט המחוזי מתכבד העותר להגיש את הערותיו לתגובת המשיבה.

העותר מבקש לפתוח בתשובתו לתגובת המשיבה לבקשה לבידיון בית המשפט:

משטרת ישראל ופרקליטות המדינה, החליטו לעשות ככל העולה על רוחם ולא לבצע את החלטות בית המשפט. העותר אינו מכיר הליך משפטי שכזה!

בפני המשיבה ובפני פרקליטות המדינה עמדה האפשרות להגיש בקשה לרשות ערעור בפני בית המשפט העליון ולטעון שם ככל העולה על רוחם. שקרים מימין, שקרים משמאל ואפילו שקרים מהאמצע או מצוצים מהאצבע. כל מה שהם רוצים. אבל, העותר אינו מכיר הליך שבו מחליט צד בדיון בבית המשפט שלא לבצע את הוראות בית המשפט.

אפילו אם צודקת המשיבה, וזה, כמובן לא נכון, הרי שאין למשטרת ישראל ולפרקליטות המדינה יכולת לבצע ככל העולה על רוחם ולא לבצע את הוראות בית המשפט.

גם היועץ המשפטי לממשלה אביחי מנדלבליט, תקף את שר המשפטים החדש: **"במדינת ישראל, כמדינה יהודית ודמוקרטית המושתתת על עיקרון שלטון החוק, החובה לציית לפסיקת בתי המשפט היא בגדר מושכלת יסוד, המשמשת ערובה להגנה על זכותו של כל אזרח במדינה. זו אינה אפשרות הנתונה לבחירה. מדובר בחובה המוטלת על כל אזרח וכל רשות שלטונית באשר היא."**

<https://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L-5524945,00.html?fbclid=IwAR0655NscruMSpeiJs6rgrlsX7NALNLyjjyTMum5OZ6DR2Y8QjxXB CflFAE>

בגלל מעמדם של המשטרה ושל פרקליטות המדינה המייצגת אותה, חובה עליהם בזהירות כפולה ומכופלת במעמדו וסמכותו של בית המשפט ובציות מלא ושלם להחלטות בית המשפט. התנהגות המשטרה ופרקליטות המדינה היא בושה וחרפה.

המשיבה טוענת כלהלן: **"עוד נוסיף כי לאחר שנערך בירור נוסף נמצא, על פני הדברים, כי העותר הטעה את בית המשפט בדיון שהתקיים בדיון מתאריך 2019/02/03 ושבוסופו ניתנו ההחלטות נושא בקשת הבידיון."**

הדיון בבית המשפט היה על בקשת העותר מיום 25 ביוני 2018 (שימת לב, בית המשפט לזמנים!).
להלן ציטוט מבקשת העותר: "**העותר מבקש בזאת, מבית המשפט, לקבל את המידע, כפי שעתר, בהיעדר תגובה מהמשיבים לבקשות מידע אלו:**

כל המידע הקיים ביחידת חופש המידע בקשר עם בקשה 4690.

כל המידע הקיים אצל יחידת חופש המידע בקשר עם בקשת המידע, של העותר, שמספרה 5067.

נספחים: 17, 18, 20, 22, 24, 25, 26, 27, 28, 35, 36, 39, 40, 41 לכתב העתירה.

יצוין כי מדובר בבקשות מידע של העותר שלא זכו לתגובה והתייחסות כלל של המשיבים.

כמובן, שפעילות המשיבים היא בניגוד לסעיפים 7א ו-7 לחוק חופש המידע.

כמובן שפעילות זו היא בניגוד לנהלי המשטרה. קישור:

https://www.police.gov.il/menifa/02.04.04.01_2.pdf

כמובן, שבכל מקרה העותר זכאי לקבל מידע זה.

העותר מבקש לציין כי מידע זה חשוב לו בניהול עתירה זו.

במצב דברים זה על בית המשפט ליתן צו המורה את המשיבים, לתת לעותר את המידע המבוקש."

להלן ציטוט מדברי העותר בפני בית המשפט: "**... להבנתי דנים בבקשה שלי לקבל מידע שאין שום תגובה של המשיבים לגביו.**"

"הבקשות האלה היו צריכות לקבל מספור חדש ולרוץ קדימה. לא שילמתי אגרה, אני מחכה להודעה מהם שאני יכול לשלם אגרה. פניתי ליחידת חופש המידע הארצית והם פנו אליהם בעניין, והם עדיין לא הגיבו."

"אפנה את בית המשפט לנספח 41."

"הכישלון ברור. הוא לא כישלון סתם. יש פה נספחים שביהמ"ש הופנה אליהם בבקשה, זה לא עובד ככה. אני רוצה שביהמ"ש יורה למשטרת ישראל. הם הבינו ושלחתי תזכורות יש התערבות של היחידה הארצית והם צריכים לשלוח את המידע."

"פעלתי כדין והרשות לא הגיבה, מדוע ביהמ"ש לא יכול לאכוף? אני רוצה שביהמ"ש יחליט שיתנו לי את כל המידע."

העותר עקבי בבקשותיו ובטעונו בפני בית המשפט. העותר, ממשיך וטוען (גם עכשיו!) כי לא קיבל שום תגובה על בקשותיו החדשות למידע וממשיך ודורש לקבל את כול המידע. תמיד, זו הדרך הכי טובה לרשות – לתת את המידע המבוקש. בוודאי כשהאזרח זכאי למידע זה. למה לא לתת את המידע?! מה מסתירה הרשות!?

עיון פשוט בנספח 40 לעתירה מראה מפורשות שאין מדובר בתשובת המשטרה, אלא, בבקשה של עו"ד קדח (מהיחידה הארצית), לבירור עמדת העותר בנוגע לטענה שהמשטרה טענה: שאין מדובר במידע עליו חל חוק חופש המידע. כמובן, **"בטרם המשך בירור הנושא, נודה לקבלת התייחסותך."**

כמובן שהעותר התייחס, וכאמור, הפנה גם בבקשה וגם בדיון את בית המשפט לנספח 41:

"כפי הידוע לך מעולם לא קיבלתי שום התייחסות מיחידת חופש המידע של משטרת ישראל לבקשת המידע שלי למידע מיחידת חופש המידע עצמה, הנוגעת לבקשה מספר 4690, בקשה אותה אני הגשתי. שלחתי הרבה מיילים עם תזכורת לעניין זה, מכולם התעלמה יחידת חופש המידע של משטרת ישראל. חייבת הייתה יחידת חופש המידע של משטרת ישראל, לתת תשובה

לפנייתי. לא יכולה יחידת חופש המידע של משטרת ישראל להתעלם מבקשה על פי חוק חופש המידע, גם אם היחידה סבורה שאין לתת את המידע המבוקש. לפיכך, יש לשמור על תלונתי בעניין זה פתוחה עד שאקבל תשובה רשמית מיחידת חופש המידע של המשטרה."

חוק חופש המידע (סעיף 7 ב') קובע מפורשות מתן תשובה לפונה: "הרשות הציבורית תודיע למבקש המידע ללא שיהוי, ולא יאוחר מ-30 ימים מקבלת הבקשה," (הדגשה שלי).

למשיבים היו כשמונה חודשים להתארגן לדיון בבית המשפט. אז מה הם עשו? כלום! ומי אשם ברשלנותם?! כמובן..... זה ברור – העותר..... (נאמר בציניות, כמובן).

ומה עשו המשיבים, משטרת ישראל ופרקליטות המדינה, בבית המשפט? אה... שיקרו: "לגבי נספח 17 זה לא בקשה חדשה...." כאשר, כיום הם טוענים שזו בקשה חדשה והם ענו לה. איך ענו לה – במסמך 40.

אז ברור שהמשיבים לא ענו על הבקשה החדשה והם בהחלט מודעים לקיומה.

בקשר לבקשה 5067:

להלן דו שיח דמיוני כדי להבהיר את הנקודות:

אלון: אתה צודק לגבי הבקשה החדשה על המידע שנמצא ביחידת חופש המידע המשטרתי בקשר עם בקשה 4690, אין לראות במסמך 40 תגובה לבקשה הזו. אבל, מה לגבי בקשת המידע החדשה למידע הנמצא אצל יחידת חופש המידע, בקשר עם בקשה מספר 5067? הרי קיבלת תשובה. המשטרה נתנה לבקשה מספר חדש ונתנה לך תשובה. אתה שקרן ונוכל והסתרת את המידע הזה! אריק: אבל, אלון, המסמך שהמשטרה צירפה לתגובה והוגש לבית המשפט הוא מסמך מפוברק.

אלון: מה זאת אומרת מסמך מפוברק? אתה רוצה להגיד לי שהמשטרה והפרקליטות זייפו מסמך? אני לא מאמין לך.

אריק: כן. אני בדקתי, ובדקתי, ועוד פעם בדקתי ולא קיבלתי מסמך כזה.

אלון: אז המשטרה והפרקליטות המציאו מסמך?

אריק: כן. זה מאוד מדאיג שהגופים הגדולים האלה מזייפים, מרמים ומשקרים.

אלון: זה איום ונורא! אתה בטוח שלא קיבלת את המסמך הזה?

אריק: כן. תראה, הרי המשטרה והפרקליטות יכלו להוסיף כל מסמך שרצו כשכתבו תשובה לעתירה. במסגרת זו, הם גם כתבו תצהיר, שקרי כמובן, אבל לא הכניסו שום מסמך חדש מעבר למסמכים שאני צירפתי לעתירה.

אלון: וואלה....

אריק: וצירוף המסמך הזה לתגובה לבקשת ביזיון בית המשפט – אינו הליך אפשרי. צריך תצהיר, צריך להסביר למה הם לא הגישו אותו עד היום וצריך להראות שהוא נשלח אליי.

אלון: מה זאת אומרת? לא הבנתי

אריק: תראה כל מסמך כזה, הוא צרופה (attachment) למייל שנשלח. אין הצגה של המייל עצמו.

אלון: רגע, תן לי להבין. המסמך הזה, הוא לא נשלח ישירות, אלא, נשלח במייל. נכון?

אריק: נכון.

אלון: והם לא מצרפים אישור על משלוח המייל, נכון?

אריק: נכון.

אלון: אז אם הם לא שלחו מייל הם גם לא שלחו את המסמך.

אריק: בדיוק ככה.

אלון: וואלה, זה מדאיג.... משטרה ופרקליטות... וואלה

אריק: תראה, אל המייל הזה היה אמור להיות מצורף עוד מסמך, האישור של לשכת מפכ"ל לחתימת המפכ"ל להארכת מועדים. באותו יום שהם קיבלו את האישור מלשכת המפכ"ל, כביכול, הם כביכול שלחו אותו אליי. אבל, המשטרה שלחה את האישור הזה אחר כך, בנספח 42. בסעיף 18 של נספח 42 מיידעת אותי המשטרה ככה: "**... מצ"ב מסמך אודות אישור מפכ"ל להארכת התקופה למתן המענה בבקשת חופש המידע האמורה**". בסופו של מסמך 42, כתוב: "**לוט: אישור מפכ"ל להארכה**". אז למה הייתה צריכה המשטרה לשלוח את האישור הזה אם הם כבר שלחו אותו לפני כן?!

אלון: נכון. וואלה, הם לא שלחו את המכתב שהם אמרו שהם שלחו. שקרנים! רמאים! פושעים! זה מעצבן נורא ומדאיג נורא שהמשטרה והפרקליטות מזייפים מסמכים!

!!!!!!

עולה בבירור כי המשיבה ידעה על בקשות המידע החדשות והחליטה, בהחלטה מושכלת, שלא לענות עליהן. לפיכך, לא יכולה להינתן לה הזכות להנמקה, שכן המשיבה ויתרה עליה. כמובן, שאין למשיבה שום נימוק המצדיק את אי מסירת המידע – והמשיבה מודעת לכך!

יש להורות על הגשת כל המידע המצוי אצל יחידת חופש המידע המשטרתית. למידע זה חשיבות רבה לדין המשפטי המתקיים. המשיבה מסתירה, מזייפת ומשקרת בהליכי משפט אלה. כל האינדיקציות מראות שבידי המשיבה דו"חות ביקורת ובקרה על חקירת רצח תאיר ראדה ז"ל – והמשיבה חוששת ממסירתם, שכן ערוותה תתגלה ברבים!

ללא בוושה (!) טוענת המשיבה באמצעות פרקליטות המדינה את הטענה השקרית הבאה: "דין הבקשה להידחות על הסף שכן פקודת ביזיון בית המשפט אינה חלה על המדינה". חיפוש קצרצר במרשתת העלה את המידע הבא:

"במסגרת הליך עת"מ 1293/04 דומברובסקי ווג'מש נ' שר הפנים ואח' קבע בית המשפט המחוזי בתל אביב, בניגוד לטענת המדינה, כי פקודת ביזיון בית המשפט חלה גם על פסקי דין שניתנו כנגד המדינה. באותו תיק נדונה בקשה של אזרח פולין שהגיע ארצה ונעצר על פי החלטת הממונה על ביקורת הגבולות. ברם, למרות שבית המשפט נתן החלטה לשחרר את האזרח הפולני, הוא לא שוחרר בפועל. עקב כך, הוגשה בקשה כנגד המדינה על פי סעיף 6 לפקודת ביזיון בית המשפט, לפיו ניתן להטיל קנס או מאסר על מי שמסרב לצווי בית המשפט.

פסק הדין קבע, כאמור, כי פקודת ביזיון בית המשפט חלה גם על פסקי דין שניתנו כנגד המדינה וזאת בהסתמך על הנימוק הבא: "עקרון השוויון, הטבוע בסעיף 2 לחוק לתיקון סדרי הדין האזרחי (המדינה כבעל דין), תשי"ח-1958, הוא אחד מערכי היסוד של השיטה. החובה המוטלת על רשויות המדינה לכבד את צו בית המשפט, אינה קלה ולו בנוצה, מזו המוטלת על היחיד".

פסק הדין גם הסתמך על דברים דומים שנאמרו מפי השופט מ' חשין בהליך בג"ץ 4247/97 סיעת מרץ במועצת עיריית ירושלים ואח' נ' השר לענייני דתות ואח': "על כל אלה נאמר אנו: אם

כך ינהג בעל שררה בצו בית משפט ובהתחייבויות שהוא נוטל על עצמו, מדוע לא כך ינהג אחד העם? הנאמר כי ממנו, מן השר, יראו כמותו ויעשו? והשאלה תתייצב בדרך ולא תניח לנו לעבור על פניה: מניין ישאב אב עוז ותעצומות-נפש לחנך את ילדיו כי ילכו בדרך-המלך, אם יראו אותו הולך בדרך שאינה דרך-המלך? והשאלה שאלה. תשובה לשאלה לא מצאנו".

החלטה דומה ניתנה ע"י בית המשפט המחוזי בירושלים במסגרת הליך בש"א 251/08 אבנים מור בע"מ ל' מינהל מקרקעי ישראל שם נקבע כך: לטענת המשיבים, פקודת ביזיון בית משפט אינה חלה על המדינה אלא רק על בני אדם. אין לקבל גישה זו, ומהפסיקה עולה כי אין מניעה עקרונית להחיל את פקודת ביזיון בית המשפט על המדינה. אין כל מקום לדבוק בגישה המיושנת לפיה *The king can do no wrong* גישה אשר אינה מקובלת כיום גם על מדינת מוצאה".

לסיכום:

ברור כי אין לראות במסמך 40 תגובת המשטרה לעותר.
ברור כי בית המשפט ידע וקרא בדיון את נספח 41 שהוא תשובת העותר למסמך 40.
ברור כי בית המשפט קבע - ובצדק קבע, שאין תגובה של המשיבה לבקשות המידע החדשות.
ברור כי המשיבה ופרקליטות המדינה שיקרו לבית המשפט בדיון.
ברור כי התצהיר התומך בעמדת המשיבה הוא שקרי.
ברור כי המסמך (מסומן ו') בתגובת המשיבים לבקשה לביזיון בית המשפט הוא מסמך מזויף.
ברור כי כל הלכלוך, השקרים ודברי הבלע שנאמרו על העותר אינם נכונים.
ברור כי כול הטענות העובדתיות והמשפטיות שנטענות, במסמך התגובה לבקשת הביזיון, אינן נכונות.

אחרי הסיכום:

ישאל השואל מדוע בחרו המשיבים, משטרת ישראל ופרקליטות המדינה, בדרך זו שבה הם בחרו? למה לא יכלו, לחסוך זמן, לחסוך מאמץ, לחסוך בלכלוך העותר(!) ולשלוח לעותר את אותן התשובות שהן טוענות שהן שלחו?! או לתת את המידע?! מדוע היה צריך מסמך תגובה זה להיכתב?!
התשובה נעוצה בסאב-טקסט. המטרה של המשטרה ופרקליטות המדינה היא להזהיר את ד"ר סטולר, באופן אישי, מלתת החלטה לתת את המידע המבוקש.
המשטרה ופרקליטות המדינה לא מוכנות לתת את המידע המבוקש בשום פנים ואופן!

המידע המבוקש, אסור שיינתן!

המשטרה ופרקליטות המדינה, מסמנות לד"ר סטולר, באופן אישי – תראה אתה מוזהר.
תראה מה שאנחנו עושים לעותר, למר שנקלר – אנחנו מלכלכים עליו, מטנפים עליו, מאיימים עליו. תראה מה שאנחנו עושים. תסתכל! הרי, אף אחד לא יודע מה האמת, אף אחד לא קורא ולומד מסמכים לעומק, אף אחד לא יחשוד בנו שאנחנו מזייפים ומרמים מסמכים – ראה הוזהרת! גם לך, ד"ר סטולר, נעשה את זה. אל תיתן החלטה לתת את המידע!!!

תגובת העותר לכתב תגובת המשיבה:

טיעונים כלליים:

אין בתגובת המשיבה לבית המשפט שום מידע חדש מעבר לתשובותיה (השקריות) של יחידת חופש המידע המשטרית.
התצהיר המצורף לכתב התגובה הוא שקרי. הטענה שכל בקשות המידע נענו, אינה נכונה, כפי שקבע בית המשפט בהחלטתו.

התשובות שאותן שלחה יחידת חופש המידע לעותר אינן נכונות. בית המשפט קבע שלא היה בידי המשיבה אישור מפכ"ל כנדרש להארכת המועדים – מה שמעיד על כך שהתשובות שנשלחו לעותר אינן נכונות. עובדה זו מעידה על אופי הפעילות השקרי של יחידת חופש המידע המשטרית. המחוקק קבע כי דחייה שניה תינתן **ארוך** על ידי ראש הרשות. המטרה של המחוקק היא עירוב הסמכות הכי גבוהה ברשות כדי לבחון את זרימת המידע של אותה הרשות. אי זרימת מידע באופן מהיר ומדויק מעידה על בעיה ניהולית, ולכן, חייב המחוקק את ראש הרשות להתערב בעניין.

אספקט נוסף הוא בהסתמכות של מבקש המידע על התערבותו של ראש הרשות, מה שמראה, על החשיבות של אותה בקשת מידע ועל הפיקוח המנהלי הראוי שניתן בטיפול באותן הבקשות.

יחידת חופש המידע אינה יחידה מקצועית לעניין בקשות ספציפיות מיחידות משטרה שונות. לכן, חייבת יחידת חופש המידע להביא לידיעת מבקש בקשה את המידע מפיו של נותן המידע, בייחוד, כאשר, מבקש אותו גורם לצמצם את מסירת המידע ו/או לא לתיתו כלל. בהיעדר כל מסמך תומך ו/או תצהיר מגורם מקצועי כלשהו, חייבת הייתה יחידת חופש המידע למסור את כל הביקורות המבוקשות לעותר. הכללים המשפטיים קובעים: עדויות מפורשות על הסיכון שייגרם לרשות ב"וודאות קרובה"!

בג"ץ 2662/09 מפיו של השופט הנדל: **"המדינה הציגה בפנינו חומר במעמד צד אחד. במהלך הדיון העלה המותב אפשרויות שונות בדבר קבלת העתירה באופן חלקי. אולם, ההסבר המפורט של הגורמים המוסמכים מטעם המשיבים שכנעוני כי קבלת העתירה, בין אם באופן רחב ובין אם באופן צר, עלולה לפתוח צוהר שבסופו של דבר ושלא במכוון יסייע במידה זו או אחרת לגורמים עוינים החפצים לפגוע במדינה. עוד השתכנעתי שחשש זה אינו תיאורטי, אלא ממשי ומבוסס."**

ע"מ 1245/12 מפי השופט דנציגר: **"לטעמי, רק באותם מקרים בהם יעלה בידי הרשות הציבורית להוכיח כי קיימת ודאות קרובה שפרסום המידע יגרום לשיבוש קשה ומהותי בתפקודה התקין וביכולתה לבצע את תפקידיה, ניתן יהיה לקבוע שקיימת עילת חיסיון על פי סעיף 9(ב)(1) לחוק."**

ע"מ 6013/04 עוסק בביקורת פנימית. הכרעת בית המשפט העליון היא למסירתם של דו"חות הביקורת. את פסק דין זה, מסרתי בדיון האחרון לבית המשפט ובטוחני שבית המשפט יקרא פסיקה זו.

נצ"מ אבי דוידוביץ היה ראש היב"ק. הוא מספר את סיפורו המלא כאן: <https://avidwidowicz.wordpress.com/2016/08/09/%D7%91%D7%99%D7%A7%D7%95%D7%A8%D7%AA-%D7%A4%D7%A0%D7%99%D7%9E%D7%99%D7%AA-%D7%91%D7%9E%D7%A9%D7%98%D7%A8%D7%AA-%D7%99%D7%A9%D7%A8%D7%90%D7%9C-%D7%91%D7%9E%D7%9C%D7%95%D7%90-%D7%9E%D7%95%D7%91%D7%9F/>

מאוד חשובה לענייננו פרשנותו על ע"מ 6013/04: **"מדובר בערעור שהגישה המדינה, על פסק דין של בית המשפט המחוזי, בעניין בקשה של חברת החדשות, לקבל לידיה דו"ח ביקורת פנימית של משרד התחבורה בעניין התעופה האזרחית וחקירות תאונות בתעופה האזרחית. בית המשפט המחוזי קבע כי על משרד התחבורה להמציא לחב' החדשות את הדו"חות. המדינה, בצרות דעת, תוך הסתמכות גם על חוות דעת שנויה במחלוקת של לשכת המבקרים הפנימיים, ערערה כאמור לבית המשפט העליון, הפסידה ואף חויבה בהוצאות משפט. בין היתר נפסק בבית המשפט העליון כי: גילוי דו"חות ביקורת על גוף שלטוני מקיים את זכות הציבור לדעת, ממש את עקרון שקיפות פעולתו של השלטון, מקדם את תרבות השלטון, משפר את אמון הציבור ברשויות הציבוריות, ועולה בקנה אחד עם העיקרון לפיו אין לה לרשות הציבורית משלה ולא כלום – כל אשר יש לה מופקד בידיה כנאמן. בהסתמך על פסיקה זו, מינואר 2006, הסברתי לנושאי משרה בארגון כי לא ירחק היום ודו"חות הביקורת הפנימית של משטרת-ישראל יהיו מנת חלקו של הציבור. עובדה אשר בין היתר, מעצימה את תהליך הביקורת הפנימית."**

לדעתו של העותר, לא רק שהביקורת הפנימית תתעצם, אלא, שתהליכי השיטור ישתפרו!

העותר עומד על קבלת שני דו"חות הביקורת הבאים: 2/2017 ו- 7/2017, שאין טענה שמסוכן למוסרם. המשיבה טענה שטרם הסתיימו ההליכים בגינם, ונראה שעברו כבר שנתיים ימים ובטוח שהם מוכנים.

עוד עומד העותר על דרישתו לקבל במלואו את דו"ח הביקורת 9/2012 על פינוי ישובים, דו"ח חשוב מאוד מהבחינה הציבורית!

בכדי לייעל ולקדם את העניין, מסכים העותר כי יתרת דו"חות הביקורת יועברו לבחינת בית המשפט והוא אשר יקבע את פרסומם, המלא ו/או החלקי, כאמור בסעיף 17 לחוק חופש המידע.

דו"חות ביקורת ובקרה על חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל:

לפי נספח 15 לעתירה: "... לא התקיימה ביקורת של מדור ביקורת ארצית של משטרת ישראל בנידון". "לציין כי הליך של פיקוח ובקרה מתבצע בכל תיק חקירה באשר הוא, על ידי קצין ממונה והגורמים המקצועיים הרלבנטיים". "יחד עם זאת, בקורות וביקורות כבקשתך, לא מתבצעות בתיק חקירה פעיל או בתיק חקירה שמתנהל בבית המשפט".

לפי נספח 42 לעתירה (סעיף 17) שבה וחוזרת המשיבה על אותם הדברים כפי שטענה אותם בנספח 15. בשני המקרים לא צירפה המשיבה שום ביקורת ו/או בקרה שבוצעה בחקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל, למרות טענתה של המשיבה שבקרה שכזו התבצעה על ידי קצין ממונה וגורמים מקצועיים רלבנטיים.

שימת לב בית המשפט מופנית לכך שעפ"י נוהל בקורות אח"מ <http://ariksworld.com/Grow/nohal%20bikorot%20agaf%20modiin%20vechakiro.pdf> אין שום מגבלה על ביצוע בקורות לתיק פעיל ו/או לתיק הנמצא בבית המשפט. שימת ליבו של בית המשפט מופנית לכך שוועדת זיילר קבעה ש- 20% מתיקי החקירה יבוקרו. דגש מיוחד שמה ועדת זיילר לבדיקת תיקי חקירה פתוחים, שכן את ענייני פריניאן החביאו גם כתיקים פתוחים. אי יישום דו"ח ועדת זיילר, הביא לפרשת ערן מלכה, שגם הוא עשה בתיקי החקירות ככל העולה על רוחו.

עוד עולה מאותו נוהל כי מתקיימות ביקורות של היב"ק על אח"מ. נתון הסותר מהותית את העובדה שרשימת הבקורות שהועברה לעותר, נספח 29, לא הראתה, אפילו על ביקורת אחת של היב"ק על אגף החקירות, בכל אותן 7 השנים האחרונות (בוצעה ביקורת אחת על אגף המודיעין).

<https://www.facebook.com/groups/1636960819951032/permalink/2128824260764683/>
מציג סיפור שמספר העיתונאי דורון הרמן. בסיפור מדובר על ביקורת שמבצע נצ"מ יוסי תורג'מן בשליחותו של המפכ"ל קראדי בקשר עם חקירת רצח תאיר ראדה ז"ל.

כאמור, יחידת חופש המידע לא סיפקה שום מידע על ביקורות ו/או בקורות בחקירת רצח תאיר ראדה ז"ל, למרות שנדרשה להמציאם (נספח 30 סעיף 4) ולמרות שבוצעו כאלה לטענתה. לא ניתנה שום סיבה ו/או נימוק מדוע הביקורות והבקורות שבוצעו לא הועברו לעותר.

שימת לב בית המשפט מופנית שוב לנספח 20. אין שום הסבר לעובדה שלקח כ- 150 ימים למתן תשובה שאין ביקורת של היב"ק על חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל. סקירת רשימת הביקורות לקחה לעותר כ- 5 דקות! אין הסבר לעובדה הזו, מלבד העובדה שהמשטרה משקרת!

סיכום בקשות העותר:

1. חיוב המשיבה בביזיון בית המשפט.
2. חיוב המשיבה בהוצאות ראויות על כתב התגובה, לבקשת הביזיון, המזויף והשקרי.
3. המצאת דו"חות הביקורת: 2/2017 ו- 7/2017.
4. המצאת דו"ח 9/2012 על פינוי ישובים.
5. העברת כל דו"חות הביקורת האחרים לבית המשפט כדי שבית המשפט יקבע לגביהם.
6. גילוי מלא של כל הביקורות והבקורות שנעשו בקשר לחקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל.
7. כמובן, גילוי כל המידע המצוי בידי יחידת חופש המידע, לרבות: בכדי ללמוד למי פנתה היחידה והיכן חיפשה את המידע המבוקש ומה היו תשובותיהן של אותן היחידות.

8. המצאת אישור הגורם המוסמך שביקורת אגף המודיעין 8/2011 אין בה נגיעה כלל לחקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל.
9. מתן תשובות לכל השאלות שמעלה העותר בעתירתו.

חשוב:

זו פעם ראשונה בהיסטוריה של חוק חופש המידע בישראל (שהוא בן 20 שנה) שבה החליטה יחידת חופש מידע לרמות ולשקר את מבקש המידע וגם כחלק מאותה הסתרה - בכלל לא להשיב לו, לחלק מבקשות המידע, שלא נוח למשיבה להתמודד איתן. במקום לגלות שיש להם דו"חות ביקורת ובקרה על חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל, הם מסתירים מידע זה וחלק מהמידע מוכחש קיומו בכלל!

לכן, חשוב מאוד שבית המשפט יסייע לחשיפת האמת.

בפתיחת תגובתי זו ציטטתי את השופט ויתקון ז"ל, בבג"ץ 337/66: "**ויש והיא נותנת מקום לחשד שבאמת יש מה להסתיר.**"